

ת"פ 40464/12/17 - יחידת תביעות להב 433 נגד אסתר כדורי - נדונה, מוטי זרגרי - נוכח, יעקב דלבריאן - לא בעניינו

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 40464-12-17 יחידת תביעות להב 433 נ' כדורי
ואח'

בפני
כבוד השופטת נועה חקלאי
יחידת תביעות להב 433
ע"י ב"כ עו"ד יפית דרי ועו"ד ערן אורי
המאשימה
נגד
1. אסתר כדורי - נדונה
2. מוטי זרגרי - נוכח
3. יעקב דלבריאן - לא בעניינו
הנאשמים

גזר דין לנאשם 2 ללא הרשעה

רקע

1. נאשם 2 הורשע על פי הודאתו בכתב אישום המייחס לו עבירות של סיוע לניסיון לקבלת דבר במרמה וקשירת קשר לעשות עוון בניגוד לסעיפים 415 רישא + 31 + 25 ו- 499 (א)(2) לחוק העונשין התשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום, באוגוסט 2015, קשרו נאשם 2 ובתו, היא נאשמת 1, קשר עם נאשם 3, בכך שנאשם 2 התקשר לנאשם 3, ועל רקע היכרותם המוקדמת ביקש כי ינפיק לנאשמת 1, תלושים, הנחזים להיות תלושי שכר, בין החודשים יוני עד אוגוסט 2015 בעבור עבודתה לכאורה במכון האורתופדי שבבעלות נאשם 3.

ביום 6.12.15, הגישה הנאשמת 1 תביעה לביטוח הלאומי, על סך ₪ 19,404 לתשלום דמי לידה, במסגרתה הצהירה, כי בין החודשים יוני-אוגוסט 2015 עבדה אצל נאשם 3 וצירפה לתביעתה את תלושי השכר המזויפים שהנפיק עבורה נאשם 3, ביודעה כי הם מזויפים.

המוסד לביטוח לאומי לא אישר את תביעתה של נאשמת 1.

במתואר לעיל, קשרו הנאשמים קשר על מנת שנאשמת 1 תקבל דמי לידה במרמה מהביטוח הלאומי, כשנאשם 2 מסייע לה בכך.

הסדר הטיעון

2. ביום 10.4.18, הציגו הצדדים הסדר דיוני לפיו נאשם 2 יודה בכתב האישום, יורשע, יופנה לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר, כאשר עמדת המאשימה למאסר מותנה וקנס, בעוד נאשם 2 ביקש שתבוטל ההרשעה.

תסקיר שירות המבחן

3. בתסקיר מיום 14.1.18, סקר שירות המבחן את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם. הנאשם בן 60, נשוי, אב לשמונה ילדים, אברך מאז שנת 1994, פועל בעמותה כבעל זכות חתימה בכולל בו לומד, נעדר הרשעות קודמות.

שירות המבחן תיאר את מצבו הרפואי של הנאשם ושל אשתו אשר סובלת מטרשת נפוצה. הנאשם לקח אחריות בגין מעשיו, ביצע הבנה ביחס לפסול שבהתנהגותו. לדבריו בתו, נאשמת 1, פוטרה בהיותה בהיריון מתקדם, אם לארבעה ילדים והעבירה נעשתה עקב המצב הכלכלי אליו נקלעה הבת. שירות המבחן סבור כי קיימת חשיבות לעודד את תפקודו החיובי ואת שיקומו של הנאשם ולפיכך המליץ לסיים את ההליך ללא הרשעה פלילית וזאת על מנת שלא לפגוע בהמשך עבודתו כבעל חתימה בעמותה בה עובד. שירות המבחן המליץ על ענישה חינוכית בדמות של "צ שתהווה ענישה קונקרטיה והרתעתית.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה הפנתה לעובדות כתב האישום, לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, ציינה כי הנאשם נעדר הרשעות. הפנתה להמלצת שירות המבחן. לדבריה לא קיימת הצדקה להימנע מהרשעה הן בשל חומרת העבירה, בשל הפגיעה באינטרס הציבורי והן משום שהנאשם לא הוכיח כל פגיעה תעסוקתית מעבר לאמירותיו שיפוטר מעבודתו. לפיכך, עתרה להשית על הנאשם מאסר על תנאי וקנס.

5. הנאשם ביקש להימנע מהרשעתו. לדבריו, פעל על פי מצפוניו באותה עת אך לא הבין את חומרת המעשים. מיד התחרט על מעשיו, הודה, שכר שירותיו של עורך דין למחרת היום, על מנת שיטפל בפרשה, אך עוה"ד גבה ממנו תשלום ולא סייע לו בטיפול בפרשה. לדבריו באם יורשע, הוא יפוטר מעבודתו, לאור גילו, מצבו הבריאותי והצורך לסייע לאשתו בשל מחלתה עלול שלא למצוא מקום עבודה חלופי.

דין

קביעת מתחם העונש ההולם

6. עסקינן במסכת עבריינית אחת ולפיכך יקבע מתחם עונש הולם אחד לכל הפרשה.

7. **הערך החברתי שנפגע** בעבירות שביצע הנאשם הוא הגנה על הקופה הציבורית.

ניכרת מגמה ברורה של החמרה בדינם של אותם עבריינים, אשר שולחים את ידם בקופה הציבורית ופוגעים בעקרונות השוויון בנשיאה בנטל המס, ובעקיפין גם במרקם החברתי בישראל. ראו דבריו של השופט א' רובינשטיין (כתוארו אז) ברע"פ 7135/10 ח' נ' **מדינת ישראל** (3.11.2010):

"יש המתפתים לראות עבירות מס, שאין הנגזל האינדיבידואלי בהן ניצב לנגד העיניים והרי הוא

הציבור כולו, 'חסר הפנים' כביכול - במבט מקל. לא ולא. אדרבה, בית משפט זה, עוד משכבר הימים, ראה אותן בחומרה וקבע 'כמדיניות רצויה, שלא לאפשר ריצוי עונש מאסר בעבודות שירות כשהמדובר בעבירות פסקליות' [...] אכן, רבים מעברייני המס הם אנשים שייראו כנורמטיביים ביסודם, אשר לא ישלחו יד לכיס הזולת - אך אינם נרתעים משליחת יד לכיס הציבורי. לכך מחיר בענישה."

8. **מידת הפגיעה בערך המוגן** היא ברף הנמוך, בסופו של יום האירוע הסתיים ללא פגיעה בכספי הציבור, שכן ניסיון המרמה לא צלח, בשים לב שהביטוח הלאומי לא אישר את תביעתה של נאשמת 1.

9. באשר **לנסיבות ביצוע העבירות**: העבירות נעשו לאחר תכנון מוקדם, וכאמור לשם כך נקשר קשר בין 3 הנאשמים. נתתי דעתי לחלקם של נאשמים 1 ו- 3 בפרשה, וכי נאשם 2 שחלקו הסתכם בשלב קשירת הקשר, הוא זה שקישר בין נאשמת 1 לנאשם 3. נתתי דעתי לכך שבסופו של יום ניסיון המרמה לא צלח ולא נגרם נזק לקופה הציבורית. נאשמת 1 נדונה ועניינה הסתיים במסגרת הסדר טיעון בענישה בדמות מאסר מותנה וקנס.

10. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל מאסרים מותנים ועד למאסרים לתקופות משמעותיות. כל מקרה ונסיבותיו. העונשים משתנים בהתאם להיקף המרמה וההונאה, למידת התחכום, התכנון, חלקו היחסי של הנאשם לנסיבותיו האישיות, עברו ועוד.

ראו למשל: רע"פ 3515/09 **מנחם פדאל נ' מדינת ישראל** (21.5.09); רע"פ 6435/09 **אוסקר נ' מדינת ישראל** (11.8.09); (רע"פ 4656/06 **חביב אנטון משעור נ' מדינת ישראל**, עפ (חי') 2726/07 **מדינת ישראל נ' קעדאן רסלאן** (11.3.08); ע"פ (חיפה) 2531/07 דוד בן סימון נ' מדינת ישראל, (13.12.07); ע"פ (מחוזי חיפה) 2729/07 **מדינת ישראל נ' מוחמד זחאלקה**, (22.1.08); ע"פ (נצרת) 1399/06 **נביל חאלאג' נ' מדינת ישראל** (30.1.07), בת"פ (ת"א) 3445/06 **מדינת ישראל נ' ברזילי** (15.9.09).

11. לאור כל האמור לעיל אני קובעת כי מתחם העונש ההולם לאירוע שבפני נע ממאסר מותנה ועד למאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות.

ביטול ההרשעה

12. הכלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו, יש להרשיעו בדין.

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פסק בית המשפט העליון כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

ככל שהעבירה חמורה יותר האפשרות להימנע מהרשעה פוחתת, בשל הצורך "להטביע חותם פליליות" שאם לא כן עלול לעבור מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" (ראו ע"פ 419/92 **מדינת ישראל נ' כהן**).

עם זאת קיימים מקרים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן בהם קיימת הצדקה להימנע מהרשעה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**) וזאת כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

13. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

14. **בפרשת כתב ציין כב' השופט ש' לוי** את שיקולי השיקום, המנחים בדרך כלל את שרות המבחן להמליץ על עונשים ללא הרשעה, ואלה הם:

"א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הנסיבות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, בלי שיהיו ממצים, מקובלים עליו, כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה".

15. ראו ע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל**, בית המשפט קבע כי מדובר במעין "**מקבילית כוחות**":

"ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי".

16. הנטל לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים, מוטל על הנאשם.

17. יישום המבחנים האמורים במקרה דנן, מעלה כי ניתן להורות על ביטול הרשעת הנאשם בדין.

18. נסיבות ביצוע העבירה הן קלות באופן יחסי, הנאשם כאמור אינו המבצע העיקרי של עבירת המרמה, אלא רק סייע בידי בתו, כאמור ניסיון המרמה לא צלח, ולא נגרמה פגיעה בקופה הציבורית. העבירה בוצעה לפני כ- 3 שנים ומאז לא נפתחו תיקים חדשים, דבר המעיד על כך כי עסקינן באירוע חד פעמי. הנאשם נעדר עבר פלילי, לקח אחריות בהזדמנות ראשונה, הביע חרטה, הנאשם אדם מבוגר, שאינו בקו הבריאות, מטפל באישה חולה,

הרשעה עלולה לפגוע בהמשך עיסוקו כמורשה חתימה בכולל בו עובד. לאור העובדה כי נסיבות ביצוע העבירות אינן ברף חומרה גבוהה, וכי הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף הנמוך, ובשים לב לחלקו הקטן יחסית של הנאשם בפרשה, די בעניינו של הנאשם בהוכחת נזק קונקרטי שאינו בעוצמה גבוהה.

19. במכלול הנסיבות אני סבורה כי הנאשם עמד בנטל הרובץ לפתחו להוכיח כי בעניינו מתקיים החריג לכלל המצדיק את העדפת השיקול האינדיבידואלי על פני האינטרס הציבורי החברתי הכללי.

20. לאור כל האמור אני מורה על ביטול הרשעתו של הנאשם מיום 10.4.18 מבלי לבטל את הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירות של סיוע לניסיון לקבלת דבר במרמה וקשירת קשר לביצוע עוון בניגוד לסעיפים 415 רישא + 31 + 25 ו- 499 (א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז 1977.

21. בשים לב שעניינו של הנאשם מסתיים ללא הרשעה אני מחייבת את הנאשם כדלקמן

א. הנני מטילה על הנאשם צו לביצוע 180 שעות שירות לתועלת הציבור וזאת במשך שנה.

השל"צ יבוצע ברשת קהילה ופנאי בעיר חולון במועדון הנוער בסיכון, כמסייע בתחום התחזוקה וההדרכה, בהתאם לתכנית שגובשה על ידי שירות המבחן ובפיקוח שירות המבחן.

אם יתעורר צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יעשה כן וידווח לבית המשפט.

הנאשם מוזהר כי אם לא ימולאו תנאי הצו במלואם, ניתן יהיה לבטלו, להרשיעו בעבירות בהן הודה ולהטיל עליו עונש נוסף, בגין העבירות בהן הורשע, במקום צו השל"צ.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 3,000 ₪ להימנע מביצוע עבירות בהן הודה והכל תוך שנה מהיום.

ההתחייבות תחתם במזכירות בית משפט עוד היום. לא יחתום הנאשם כאמור, יאסר למשך 12 יום.

ג. הנאשם ישלם הוצאות משפט בסך 500 ₪. ההוצאות ישולמו תוך 90 יום.

ניתן היום, יט כסלו תשע"ט 27.11.18 במעמד הצדדים.